

Глава 1

КЕНА

До пътя има малък дървен кръст, на който е изписана датата на смъртта му.

Скоти нямаше да го хареса. Обзалагам се, че майка му го е сложила тук.

– Може ли да спрете?

Шофьорът забавя и таксито спира. Слизам и се връщам до кръста. Разклащам го наляво-надясно, докато го разхлабя, и после го вадя от пръстта.

На това място ли е умрял? Или е умрял на пътя?

Не обърнах внимание на подробностите по време на предварителното изслушване. Когато разбрах, че е изпъзлял на няколко метра от колата, започнах да си тананикам, за да не чувам думите на прокурора. После, за да не чувам всичко отново, ако се стигне до процес, пледирах „виновна“.

Защото технически бях виновна.

Може да не съм го убила с действията си, но определено го убих с бездействието си.

Мислех, че си мъртъв, Скоти. Но мъртвите не могат да пълзят.

Връщам се в таксито с кръста в ръка. Слагам го на задната седалка до мен и чакам шофьорът да тръгне, но той не го прави. Поглеждам го в огледалото за обратно виждане – той се вижда в мен с извита вежда.

– Ще си навлечете лоша карма, като крадете кръстовете покрай пътя. Сигурна ли сте, че искате да го вземете?

Извърщам очи и лъжа:

– Да, аз го сложих там.

Все още усещам, че се взира в мен, но потегля.

Новият ми апартамент е само на три километра оттук, но в противоположната посока от мястото, където живеех преди. Нямам кола, затова този път реших да си намеря жилище близо до центъра, за да мога да ходя пеша на работа. Ако изобщо си намеря работа. Ще е трудно при моето минало и липсата ми на опит. А и според таксиметровия шофьор вероятно вече имам и лоша карма.

Може би е лоша карма да открадна кръста на Скоти, но никой не може да твърди, че да оставиш крайпътен кръст за човек, който неведнъж е казал колко ги мрази, може да е лоша карма. Ето защо накарах шофьора да мине по този страничен път. Знаех, че Грейс сигурно е оставила нещо на мястото на катастрофата, и се чувствах длъжна пред Скоти да го махна.

– В брой или с карта? – пита шофьорът.

Поглеждам брояча и вадя от чантата си пари в брой, като добавям и бакшиш. Когато той паркира, му ги подавам. След това грабвам куфара си и откраднатия дървен кръст, слизам от таксито и тръгвам към сградата.

Новият ми апартамент не е в голям комплекс. От едната страна на сградата има пуст паркинг, а от другата – хранителен магазин. На прозорците на долния етаж са заковани дъски. Из двора има кутийки от бира в различна степен на разложение. Ритам една настрани, за да не се закачи за колелцата на куфара ми.

Сградата изглежда дори по-зле, отколкото на снимките в интернет, но аз го очаквах. Хазийката дори не поиска да узнае името ми, когато се обадох да питам дали имат свободни апартаменти. Каза само:

– Винаги имаме свободни. Носете пари в брой, аз съм в първи апартамент. – После затвори.

Чукам на първи апартамент. На прозореца има котка, която се взира в мен. Толкова е неподвижна, че започвам да се чудя дали не е статуя, но после тя примигва и се измъква.

Вратата се отваря и една възрастна, миниатюрна жена ме

поглежда недоволно. Има ролки в косата и червилото ѝ е размазано по носа.

– Нищо няма да купувам.

Взирам се в червилото и виждам как сякаш кърви в бръчките около устата ѝ.

– Обадох се миналата седмица за апартамент. Казахте, че имате свободен.

На сбръчканото като сушена слива лице просветва разпознаване. Тя изсумтява и ме оглежда от глава до пети.

– Не очаквах да изглеждате така.

Не знам как да приемам тези думи. Оглеждам дънките и тениската си, докато тя изчезва за няколко секунди. Връща се с портмоне с цип.

– Петстотин и петдесет на месец. Днес трябва да платите първия и последния наем.

Отброявам парите и ѝ ги подавам.

– Няма ли да подпишем договор?

Тя се смее и тъпче парите в портмонето.

– Вие сте в шести апартамент. – Сочи с пръст. – Точно над мен, затова пазете тишина, аз си лягам рано.

– Какви режимни са включени в цената?

– Водата и извозването на сметта, но вие си плащате електричеството. Имате три дни да прехвърлите партидата на свое име. Депозитът, който иска електрическата компания, е двеста и петдесет долара.

По дяволите! След три дни трябва да дам двеста и петдесет долара? Започвам да се чудя дали трябваше да се връщам толкова скоро, но когато ме пуснаха от временното жилище, имах два варианта: да похарча всичките си пари, докато се опитвам да оцелея в онзи град, или да измина близо петстотин километра и да похарча всичките си пари в този.

Предпочетох да съм в града, в който са всички хора, свързани със Скоти.

Жената отстъпва в апартамента си.

– Добре дошла в апартаменти „Рай“. Ще ви донеса котенце, щом се настаните.

Веднага притискам с ръка вратата, за да не може да я затвори.

– Чакайте. Какво? Котенце?

– Да, *котенце*. Като котка, но по-малко.

Отстъпвам от вратата, сякаш така ще се защита от предложението ѝ.

– Не, благодаря. Не искам котенце.

– Аз имам твърде много.

– Не искам котенце – повтарям.

– Кой не би искал котенце?

– Аз.

Тя сумти, сякаш съм казала нещо съвсем налудничаво.

– Да се разберем така. Аз ще оставя електричеството включено две седмици, а вие ще вземете котенце. – *Що за място е това, по дяволите?* – Добре – казва тя, в отговор на моето мълчание, сякаш се опитвам да се пазаря. – *Месец*. Ще оставя тока включен целия месец, ако вземете едно котенце. – Влиза в апартамента си, но не затваря вратата.

Изобщо не искам котенце, изобщо, но да не плащам двеста и петдесет долара за депозит за тока този месец – това си струва няколко котенца.

Тя се появява отново с малко черно-оранжево котенце. Слага го в ръцете ми.

– Ето го. Аз се казвам Рут, ако нещо ви трябва, но се опитайте да не ви трябва нищо. – Понечва пак да затвори вратата.

– Чакайте. Ще ми кажете ли къде има телефон с монети?

Тя се размива.

– Да, в 2005 година.

Затваря напълно вратата.

Котенцето мяука, но не е сладко мяукане. Звучи повече като вик за помощ.

– И двете сме така – мърморя аз.

Тръгвам към стълбите с куфара и моето... котенце. Може би трябваше да изчакам още няколко месеца, преди да се върна тук. Успях да спестя само две хиляди долара, но изхарчих повечето за преместването. Трябваше да спестя още. Ами ако не си намеря работа веднага? А сега ми натрапиха и отговорността за това котенце.

Животът ми току-що стана десет пъти по-труден от вчера.

Стигам до апартамента, котенцето се е вкопчило в тениската ми. Пъхам ключа в ключалката и трябва да използвам и двете си ръце, за да дръпна вратата и да превъртя ключа. Когато

отварям вратата на новия си апартамент, съдържам дъха си, защото се страхувам от миризмата.

Натискам ключа за осветлението, оглеждам се и изпускам бавно дъха си. Не мирише твърде много. Което е и добре, и зле.

В дневната има диван, но буквално нищо друго. Малка дневна с още по-малка кухня, без трапезария. Няма спалня, а банята е толкова малка, че тоалетната чиния е опряна във ваната.

Мястото е дупка. Това са четиресет и шест квадратни метра абсолютна мизерия, но за мен е крачка напред. Все пак идвам от килия с площ девет квадратни метра, със съкилийничка, после живях в дом за временно настаняване с шест съквартирантки, за да стигна до апартамент, който мога да нарека свой.

Аз съм на двайсет и шест години и за първи път официално ще живея някъде сама. Чувствам се едновременно ужасена и освободена.

Не знам дали ще мога да си позволя този апартамент, когато месецът изтече, но ще се опитам. Дори ако това означава да кандидатствам във всяка фирма, която видя.

Това, че имам собствен апартамент, ще ми помогне пред семейство Ландри. Ще покаже, че вече съм самостоятелна. Дори и тази самостоятелност да е много трудна.

Котенцето иска да слезе, затова го оставям на пода в дневната. То започва да я обикаля и плаче за някого, който е останал в долния апартамент. Усещам пробождане в гърдите, докато го гледам как претърсва ъглите за изход за бягство. За път към дома. Път към майка си и братчетата и сестричетата си.

Прилича на пчеличка или на нещо, излязло от Хелоуин, с тези черни и оранжеви петна.

– Как да те кръстя?

Знам, че вероятно ще остане без име няколко дни, докато го измисля. Приемам избирането на имена много сериозно. Последния път, когато трябваше да избира име, го приех доста по-сериозно от всяка отговорност, която ми беше възлагана дотогава. Вероятно защото по време на бременността си бях в килията, а там няха какво друго да правя, освен да мисля за името на бебето.

Избрах името Дием, защото знаех, че щом ме пуснат, ще си проправя път обратно и ще сторя всичко по силите си, за да я намеря.

И ето ме тук.

*Carpe Diem*¹.

---

¹ Популярен израз на латински от поема на Хораций. В превод означава „улови мига“, „живей днес“ – Б. р.

Глава 2

ЛЕДЖЪР

Когато спирам пикапа си до алеята зад бара, забелязвам, че на ноктите на дясната ми ръка още има лак. *По дяволите.* Забравих, че си играх на гримиране с четиригодишно дете снощи.

Поне лилавото подхожда на работната ми риза.

Роман тъкмо изхвърля торби с боклук в контейнера, когато слизам от пикапа. Той вижда подаръчната торбичка в ръката ми и знае, че е за него, затова посяга към нея.

– Да позная ли? Чаша за кафе? – Наднича вътре.

Чаша за кафе е. Както винаги.

Той не благодари. Никога не благодари.

Не говорим за въздържанието, което тези чаши символизируют, но му купувам по една всеки петък. Това е деветдесет и шестата чаша, която му купувам.

Вероятно трябва да спра, защото апартаментът му вече е пълен с чаши за кафе, но все още не смятам да се отказвам. Той е трезвен от почти сто седмици и аз ще стигна до стотната чаша, поне засега. Тази е с надпис „Денвър Бронкос“. Любимият му отбор.

Роман сочи към задната врата на бара.

– Вътре една двойка тормози другите клиенти. Може би ще трябва да ги държиш под око.

Това е странно. Обикновено не се налага да се занимаваме с необуздани хора толкова рано вечерта. Още няма шест.

– Къде са седнали?

– До джубокса. – Той поглежда към ръката ми. – Хубави нокти, човече.

– Нали? – Вдигам ръка и размърдвам пръсти. – Тя се справи много добре, като за четиригодишна.

Отварям задната врата на бара и ме посреща стържещото издевателство на „Ъгли Кид Джо“ над любимата ми песен.

О, няма да стане.

Минавам през кухнята, влизам в бара и веднага ги виждам. Навели са се над джубокса. Спокойно тръгвам към тях и виждам, че тя натиска едни и същи четири бутона отново и отново. Поглеждам над раменете им към екрана, докато те се кикотят като непослушни деца. *Cat's in the Cradle* е зададена трийсет и шест пъти.

Прокашлям се.

– Смешно ли ви се струва? Ще ме карате да слушам една и съща песен през следващите шест часа?

Баща ми се обръща, когато чува гласа ми.

– Леджър! – Дърпа ме за прегръдка. Мирише на бира и автомобилно масло. И на лимони може би? *Да не са тияни?*

Майка ми отстъпва от джубокса.

– Опитваме се да го оправим. Не ги въведохме ние.

– А, разбира се. – Дърпам я за прегръдка.

Те никога не предупреждават кога ще дойдат. Просто се появяват и остават ден, два, три, а после си тръгват пак с караваната.

Но за първи път се появяват пияни. Поглеждам през рамо, Роман е вече зад бара. Соча към родителите си.

– Ти ли ги накваси така, или си дойдоха пияни?

Роман свива рамене.

– По малко и от двете.

– Днес имаме годишнина – казва майка ми. – Празнуваме.

– Надявам се, че не сте шофирали дотук.

– Не сме – отвръща баща ми. – Колата е с караваната в сервиз, на редовен преглед, затова взехме „Лифт“¹. – Потупва ме по бузата. – Искахме да те видим, но те чакахме цели два часа да се появиш, а сега ще тръгваме, защото сме гладни.

¹ Компания, подобна на „Юбер“. – Б. р.

– Ето защо трябва да предупреждавате кога ще идвате в града. И аз имам живот.

– Забравил си за годишнината ни? – пита баща ми.

– Изпълзна ми се от ума. Съжалявам.

– Казах ти – обръща се той към майка ми. – Плащай, Робин. Майка ми бърка в джоба си и му подава десет долара.

Те постоянно се обзалагат. За любовния ми живот. Кои празници ще запомня. За всеки футболен мач, в който някога съм играл. Но съм почти сигурен, че си разменят една и съща десетачка от няколко години.

Баща ми вдига празната си чаша и я разклаща.

– Я налей, барман.

Взимам чашата му.

– Какво ще кажеш за вода с лед? – Оставям ги до джубокса и минавам зад бара.

Тъкмо наливам вода в две чаши, когато едно момиче влиза в бара. Изглежда някак объркано. Оглежда помещението, сякаш никога не е идвала тук, а когато вижда празно ъгълче в другия край, се устремява натам.

Гледам я, докато върви през бара. Взирам се в нея така усилено, че неволно препълвам чашите и водата се разлива. Взимам кърпа и я бърша. После поглеждам към майка си, тя също гледа момичето. После мен. После момичето.

По дяволите. Последното, което ми трябва сега, е да се опитва да ме сватосва с клиентка. Тя се опитва да се прави на сватовница и трезва, затова не мога да си представя какво чудо ще стане, когато е на няколко питиета. Трябва да ги разкарам оттук.

Нося им водата и подавам на майка си кредитната си карта.

– Защо не отидете в ресторанта на Джейк, вечеряйте за моя сметка. И отидете пеша дотам, за да поизтрезнеете по пътя.

– Толкова си мил. – Тя притиска драматично ръце към гърдите си и поглежда баща ми. – Бенджи, толкова добре сме го възпитали. Хайде да празнуваме с неговата кредитна карта.

– Наистина сме се справили добре – отвръща баща ми. – Трябва да си народим още деца.

– Менопауза, скъпи. Помниш ли, когато те мразих цяла година? – Майка ми си грабва чантата, двамата взимат чашите с вода и тръгват.

– Трябва да си вземем големи пържоли, щом той плаща – мърмори баща ми на излизане.

Въздъхвам с облекчение и после се връщам зад бара. Момичето се е завряло в ъгъла, пише в някакъв бележник. Роман не е зад бара, затова предполагам, че никои не е приел поръчката ѝ.

С удоволствие ще ви обслужа.

– Какво да бъде? – питам я.

– Вода и диетична кола, моля. – Дори не ме поглежда, затова се обръщам да изпълня поръчката. Тя още пише в бележника, когато ѝ нося напитките. Опитвам се да погледна какво пише, но тя затваря бележника и вдига очи.

– Много... – Спира рязко наред фразата, после добавя тихо „благодаря“ и лапва сламката.

Като че ли се изчерви.

Искам да я попитам нещо, например как се казва и откъде е, но откакто притежавам този бар, се научих, че ако започна да задавам въпроси на самотни хора, това бързо ще доведе до разговор, от който трудно ще се измъкна.

Повечето клиенти тук обаче не привличат вниманието ми като нея. Посочвам към двете чаши и казвам:

– Да не чакате някого?

Тя ги дърпа една към друга.

– Не, просто съм жадна.

Прекъсва зрителния контакт и се обляга в стола си, дърпа бележника със себе си и му посвещава цялото си внимание.

Схващам намека. Тръгвам към другия край на бара, за да я оставя насаме.

Роман се връща от кухнята и кима към нея.

– Коя е тя?

– Не знам, но няма венчална халка, така че не е твой тип.

– Много смешно.